శ్రీ రమణ జ్యోతి

జూలై 2020

ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi

July 2020

IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 72వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**శ్రీ భగవాన్ సేవలో**	జి. శ్రీహరిరావు	9
3.	**గురువుయొక్కప్రాముఖ్యత**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	15
4.	**శ్రీరమణమహర్షి భక్తాగ్రేసరులు**	మల్లాది ఫణిమాల	24
6.	Guru Vachanam	Dr.K. Subrahmanian	30
7.	How Bhagavan encouraged Sadhakas	Vimal Balasubrahmanyan	38
8.	Kavyakantha's Chatvarimsat	V. Krithivasan	41
9.	Lest We Forget		46

Events in Sri Ramana Kendram in July 2020

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
3. 5th July - Guru Purnima
4. 11th July (Every 2nd Saturday of the month) Uma Sahasram recitation from 12.00 noon - 5.00 p.m.

3. 20th July - Punarvasu Satsang - 6.00 - 7.00 p.m.

(Devotees may please note that due to Social distancing, satsangs are being held online. For details please contact Kendram Office)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్

(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

ఇతరులను గురించిన అవగాహన

డా॥ కే.యస్. గారి 72వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

ఎవ్వరమూ కూడ మరొక వ్యక్తిని పూర్తిగా తెలుసుకున్నామని చెప్పలేము. ఫలానా మనిషి తనకు తెలుసునని అన్నప్పుడు ఆ వ్యక్తితో కొంతకాలం గడిపాము, అతని అలవాట్లు తెలుసు, కొన్ని సందర్భాలలో అతను ఏ విధంగా ప్రతిస్పందిస్తాడని తెలుసును అన్నట్లు. కాని ఆ వ్యక్తిని పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాను అని కాదు. అంతెందుకు, ఇంట్లోనే భార్యను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నానని భర్త అనలేడు. అలాగే, భార్య కూడ. ఇది కొన్ని ఏళ్ళపాటు కలిసి జీవించిన తరువాతి పరిస్థితి. ఎందుకని? ఎందుకంటే మనం ప్రతి క్షణం మారుతూనే వుంటాం, కొన్నిసార్లు తెలిసీ, ఎన్నోసార్లు తెలియకుండ అలాగ జరుగుతూ వుంటుంది. ఆ మాటకొస్తే మనుష్యుల సంగతి అటుంచి, ప్రపంచంలో ఏ విషయాన్నీ పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేము.

నిన్ను నీవు తెలుసుకోవాలి

దేని గురించి అయినా సంపూర్ణంగా గ్రహించడానికి ముందుగా మనల్ని గురించి మనం పూర్తిగా తెలుసుకున్నప్పుడే సాధ్యమౌతుంది. నాకు అతి దగ్గరిగా వున్న వ్యక్తి నేనే. అంతకంటే దగ్గరిగా మరెవ్వరూ వుండలేరు. అయినప్పటికీ, హమేషా, నేను ఏమి మాట్లాడు తున్నాను, ఏమి చేస్తున్నాను అన్నది తలచుకుంటే నాకే ఆశ్చర్యం

వేస్తుంది. మరోమాటలో చెప్పాలంటే, ఒక క్షణంలో మనం చేయబోతున్నామన్నది, నూటికి నూరుపాళ్ళు, ముందుగా చెప్పలేము. అందుకే మనం తరచు, అతను అలా చేస్తాడని అనుకోలేదని, లేదా, ఆమె ఆ పని చేస్తుందని అనుకోలేదని గాని అంటుంటాము. కారణం, నేను అలా చేస్తానని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు గనుక. అంటే నా గురించి నాకు పూర్తిగా అవగాహన లేదు. అందుకే ఏ విషయాన్నీ నేను పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేను. నాకు తెలిసినది పాక్షికమే గాని సంపూర్ణం కాదు.

నీవు నీకు అర్థమైతే, పూర్తిగా నీ గురించి తెలుసుకుంటే, ఇక అర్థం కావలసింది ఏమీ వుండదు అని భగవాన్ అంటారు. మామూలుగా లౌకికమైన బాహ్య విషయాలను అర్థం చేసుకోవాలంటే, మనం మనసును ఉపయోగించుకోవాలి. ఒక విషయాన్ని మనం మనసును లోతుగా అర్థం చేసుకొనే కొద్దీ, ఆ విషయం పూర్తిగా బోధపడుతుంది. దాన్ని సమగ్రంగా తెలుసుకుని జీర్ణించుకోవాలంటే మనసును ఎంతో తీవ్రంగా ఉపయోగించాల్సి వస్తుంది. విషయం మొత్తం అవగాహనకు వస్తే అప్పుడు అతడిని ఆ విషయంలో నిపుణునిగా పరిగణిస్తారు. ఇతరులు అతని వద్దకు దాని విషయమై సలహాలు కూడా ఆశిస్తారు. ఒకవేళ ఆ విధంగా ప్రావీణ్యత సాధించినప్పటికీ అది అతనికి ఆనందాన్ని ఇవ్వదు. సంతోషం అన్నది వ్యక్తి లోపలినుండి ఉద్భవించే భావన. బయటి వస్తువుల ద్వారా, ఉదాహరణకు పుస్తకాలు, గ్రంథాలు ద్వారా మాత్రమే అది లభించదు. అలా శాంతి ఏదైనా లభించినప్పటికీ,

అది తాత్కాలికమైనది మాత్రమే. మనిషి జాగ్రత్తగా మసలుకొనకపోతే, వ్యక్తి గర్విష్ఠి అయ్యే ప్రమాదం వుంటుంది. గర్వమూ, ఆధ్యాత్మికత, కలిసి వుండలేవు. అందుకే ఆదిశంకరాచార్యులు 'అవినయ మపనయ విష్ణో' అని ప్రార్థిస్తారు.

సత్సాంగత్యం వినయాన్ని నేర్పుతుంది

వినయం భగవంతుని కృప వల్లనే కలుగుతుంది. దానిని మనంతట మనం అలవరచుకొనలేము. వినయసంపన్నులైన ఇతరుల సాంగత్యం ద్వారా మాత్రమే మనకు వినయం అబ్బుతుంది. లౌకిక జ్ఞానం లాగ వినయం అబ్బగల గుణం కాదు. మనసుకు ఎప్పుడూ బాహ్యంగా విహరించే గుణం వుంటుంది. సుఖ, శాంతులకు కావలసినది 'అంతర దృష్టి'. ఈ లోదృష్టిని అలవాటు చేసుకోవాలి. మనకు ముందుకు పరుగెత్తడం సర్వసాధారణము, సులభమైనది కూడ. అదే వెనక్కి పరుగెత్తాలంటే కష్టమనిపిస్తుంది. ధ్యానం చేయడమన్నది వెనక్కు పరుగెత్తడం లాంటిది. ప్రయత్నపూర్వకంగా కాని రాదు. పైగా భగవద్కృప తప్పక అవసరం.

ఖచ్చితంగా, మనసంటూ ఒకటి ప్రత్యేకించి లేదు. మనసంటే ఆలోచనల సమూహం. ఆ అవగాహన రావడానికి దేవుని కృప అత్యవసనం. ఆలోచనలు పరంపరగా వస్తూనే వుంటాయి. ప్రత్యేక పరిశ్రమతో ఆ పోకడకు అడ్డుకట్టవేసి, ఎవరికి అసలు ఈ ఆలోచన అన్నది వస్తోందని పరీక్షించే ప్రక్రియ మొదలుపెడితే, ఆ ఆలోచన నీరసిస్తుంది. భగవత్కృపతో ఆ ధ్యానం సుమారు పది నిమిషాలు

సాగనివ్వగలిగితే, ఆలోచనలు అసలు ఆగడం ఏ కొద్ది సెకండ్ల పాటు జరుగుతుందేమో! అలా ప్రయత్నిస్తే కాలక్రమేణ, ఆ ప్రశాంత స్థితి మన రోజువారీ పని సమయాల్లో కూడ, ఆయన కృపతో చోటు చేసుకుంటుంది. అన్ని విషయాలలో మాదిరి, ప్రతిదీ ఆయన కృప వల్లనే సాధ్యమన్నది గుర్తించినప్పుడు, మనసు దేనినీ అర్థించే పరిస్థితి లేకుండ భగవంతుడు కలుగజేసి, అంతా ఆయన ఇచ్ఛ ప్రకారం జరుగుతుందన్న భావన కలిగిస్తాడు. ఆ విధంగా వినయం అలవరచుకున్న వ్యక్తి ఇతరులను మనం అర్థం చేసుకొనలేమని తెలుసుకున్న మీదట, ఎవరిపట్ల కూడ పగను పెంచుకొనలేడు. అవతలి వ్యక్తి చెప్పినది మొత్తం అంగీకారం కానప్పటికి, సానుభూతి అన్నది ఏర్పడుతుంది.

అవగాహనా లోపం సాధారణ సమస్య

వ్యక్తుల పట్ల అవగాహన లోపం మన ఒక్కరికే కాదు. అందరికీ ఆ సమస్య వుంటుంది. అవతలి వారికి కూడ స్వీయ అవగాహన లేని పరిస్థితిని ఊహించుకుంటే వారి ప్రవర్తన కొన్ని సమయాలలో ఎలా వుండగలదన్న నిజం మనకు తెలియవస్తుంది. అందుకే, అప్పుడప్పుడు మనం కొన్ని సమయాలలో ఎలా ప్రవర్తించాము, ఎందుకు అలా మాట్లాడాము, ఎందుకు అది చేశాము అని తరువాత ఆశ్చర్యపోతాము. దానికి వెంటనే జవాబు ఇవ్వలేము కూడ. నిజానికి ఒక వ్యక్తిని గురించి పూర్తి అవగాహన చేసుకోవాలంటే నేను ఆ వ్యక్తిని కావాలి. అది ఎలాగ సాధ్యమౌతుంది? నా వ్యక్తిత్వాన్ని పక్కకు నెట్టేసిన క్షణం, నా 'అహం' మాయమైన క్షణం

అది సాధ్యమౌతుంది. అప్పుడు 'ఇతరులు' అన్న భావన పోతుంది. అంతా, అందరూ 'ఒకటే' అన్న విషయం విశదమౌతుంది. కోపం, మొదలైన వాటికి తావుండదు.

రమణమహర్షి, భగవద్గీత కూడ అలాంటి స్థితిని గురించి చెబుతుందని అనేవారు. 'విహాయ కామాన్యః సర్వాన్ పుమాంశ్చరతి నిస్పృహః । నిర్మమోనిరహంకారః స శాంతి మధిగచ్ఛతి (సాంఖ్య 71). అన్ని కోరికలు, వాంఛలు, వదలి పెట్టాలన్నప్పుడు, మోక్షం పొందాలన్నది కూడ ఒక కోరికే అవుతుంది గనుక దాన్ని కూడ త్యజించాలి. అప్పుడు శాంతి తప్ప మరేమీ వుండదు. రాత్రింబవళ్ళు ఏదో ఒకటి ప్రతిక్షణం వాంఛిస్తూ వుండడం ఎవరో కనుక్కొనమని మహర్షి బోధిస్తారు. భగవదృుప వుంటే అది సాధ్యమౌతుంది.

అవతార పురుషుల వైఖరి

సాధారణ వ్యక్తుల విషయంలోనే ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకొనడంలో అన్ని ఇబ్బందులు వుంటే, ఇక జ్ఞానులు, అవతార పురుషులను సరిగా అర్థం చేసుకొనడం ఎంత క్లిష్టమో అంచనా వేసుకోవచ్చు. ఎవరో శ్రీరామచంద్రుని వైఖరిని అర్థం చేసుకొనలేక పోయానని అన్నారు. రాముడు చాలా స్వార్థపరుడన్న అభిప్రాయం ఇచ్చారు. భార్య సీతను ఏదో పుకారు ఆధారంగా పంపివేశారని కోపంగా అన్నారు. సాధారణంగా మనం స్వీయ దృక్పథం ప్రకారమే ఆలోచిస్తాము. వేరొక కోణం నుండి గమనించే ప్రయత్నం చేయం. నేను వంచకుడు, మోసకారినైతే ఇతరులతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు

వాళ్ళు కూడ వంచకులైవుంటారన్న అభిప్రాయమే కలిగి వుంటాము, వాళ్ళు నిజం పలకరని అనుకుంటాం.

శ్రీరాముని విషయానికి వస్తే, సీతను వెదకడానికి ఎన్ని ఇబ్బందులు ఎదుర్కొన్నాడు, ప్రయత్నాలను చేశాడు! ప్రక్క రోజు ఉదయం యువరాజు పట్టాభిషేకం చేసుకొనవలసినవాడు అకస్మాత్తుగా అడవులకు పంపబడ్డాడు. తనతో తండ్రి ఆ విషయం నేరుగా చెప్పనప్పటికీ, కైకేయి మాటను ఆజ్ఞగా పాటించి అష్టకష్టాలు పడ్డాడు. అందుకే రామో విగ్రహవాన్ ధర్మః అనిపించుకున్నాడు. వ్యక్తులు కొన్ని సందర్భాలలో ఒక విధంగా ప్రవర్తించవలసి వస్తుంది. రాముడు తనను మామూలు వ్యక్తిగా గాక ఒక రాజుగా, రాజధర్మాన్ని పాటించవలసిన వాడు. అందుకే అగ్నిపరీక్షను కోరాడు. అలాగని అతని మనస్సులో అనుమానం ఏ కోశానా లేదు. ప్రజలకు ఏ అనుమానమూ లేకుండ వుండేలాగ నడచుకున్నాడు.

(ఇతరులను అంచనా వేయడం పైకి కనిపించేటంతటి సులభం కాదు. అవతలి వారి కోణం నుంచి పరిశీలించితే తప్ప, తప్పుగా అర్థం చేసుకొనడం జరగవచ్చు.)

శ్రీరమణ భక్తవత్సల!
కారణకార్యాది, పరమకారుణ్యనిధీ!
చేరితి నీపద సన్నిధి
దారుణ భవబంధములను దప్పింపగదే.

- సూరినాగమ్మ గారు

శ్రీ భగవాన్ సేవలో

- జి. శ్రీహరిరావు

25. శ్రీ భగవాన్ మహాసమాధి

1948 నవంబరులో శ్రీ భగవాన్ ఎడమ మోచేతిపై ఒక కణితి లాంటిది కనిపించింది. 1949 ఫిబ్రవరిలో ఆశ్రమ వైద్యులు దానిని శస్త్ర చికిత్స చేసి తీసివేసి, గాయానికి కట్టుకట్టారు. కానీ, దురదృష్ట వశాన, ఒక నెలలోనే అది మళ్ళీ కనిపించి, చేయి పైకి పాకింది. దానిని పరీక్షించిన వైద్యులు, చాలా బాధాకరమైన రాచపుండుగా నిర్ధారించి నపుడు భక్తులు తీవ్ర బాధకు లోనై చాలా ఆందోళన చెందసాగారు. కానీ, ప్రశాంతమూర్తి అయిన శ్రీభగవాన్, ''ఎందుకు కంగారు పడతారు? ఈ దేహమే ఒక జబ్బు కాదా? ప్రకృతిని తన పని చేసుకోనివ్వాలి'' అన్నారు. శ్రీ ఎస్. దొరైస్వామి అయ్యర్‌గారు మరియు యితర భక్తుల సలహా మేరకు, మద్రాస్ నుండి శస్త్రవైద్యులను పిలవడానికి అంగీకరించారు. సర్వాధికారి శ్రీనిరంజనానందస్వామి. ఆ సంవత్సరం మూడు శస్త్ర చికిత్సలు జరుపబడ్డాయి. రేడియం చికిత్స కూడా ఇవ్వబడింది. శ్రీ భగవాన్ గదిలోకి ఎవ్వరినీ రానివ్వకూడదని, చాలా ఖచ్చితంగా ఆదేశాలిచ్చారు సర్వాధికారి. కానీ, ఆయన ఆజ్ఞలను అతిక్రమించి, నేను శ్రీభగవాన్ గదిలోకి వెళ్ళేవాడిని. ఒక రోజున వారికి గట్టిగా ఇలా చెప్పాను. ''శ్రీభగవాన్ మంచం పాలయ్యారు. మీరుగానీ, నేనుగానీ అన్ని వేళలా వారి పక్కన వుండాలి. మీరు లేనపుడు నేను వుంటాను''. దీనిమీద వాగ్వాదాలు జరిగేవి. పడుకుని వున్న శ్రీభగవాన్ ఎంతో నీరసంగా తల తిప్పి తన అనుమతి తెలియజేసారు.

విషాదకరమైన రోజు 1950 ఏప్రిల్ 14వ తారీఖు రానే వచ్చింది.

ఏ క్షణమైనా శ్రీభగవాన్ దేహత్యాగం చేస్తారని స్పష్టమై పోయింది. అలలలాగ జనసమూహం వచ్చి, దూరం నుంచి శ్రీభగవాన్ దర్శనం చేసుకుంటున్నారు. ఈ సమయం కోసమే వేచి వున్నట్లు, ఆశ్రమంలోని కొంతమంది సాధువులు, శ్రీభగవాన్‌ను సమాధి చేసే హక్కు తమదేనని పట్టుబట్ట సాగారు. మద్రాసు రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి శ్రీఓమండూర్ రామస్వామి రెడ్డిగారు దగ్గరకు వెళ్ళి, తమను సమర్థించమని కోరారు. రెడ్డిగారు శ్రీభగవాన్‌కు గొప్ప భక్తులు. ఎంతో బాధ్యతాయుతమైన వ్యక్తి. ఆయన వారిని తీవ్రంగా మందలించారు: ‘‘చూడండి, వేల సంవత్సరాలకు ఒకసారి అవతరించే మహాపురుషుడి ఆఖరి క్షణాలివి. ఇలాంటి గంభీర సమయంలోనా మీ వికృత చేష్టలు?’’ అని చెప్పి పంపించి వేసారు. జిల్లా కలెక్టరుగారిని, పోలీస్ సూపరింటెండెంటు గారిని పిలిచి, ఆశ్రమానికి కావలసిన రక్షణను, సర్వాధికారిగారు, నేనూ కోరిన విధంగా అందించవలెనని ఆదేశాలు ఇచ్చారు.

దీనికి కొద్ది రోజుల ముందు, ఈ అధికారులు నన్ను పిలిచి, ఆశ్రమంలో పరిస్థితిని, జనాన్ని అదుపు చేసే చర్యలను, ఏవైనా ఇబ్బందులొస్తే ఎదుర్కొనే పద్ధతుల గురించీ సమీక్షించారు. ఆశ్రమానికి కావలసిన రక్షణ కల్పిస్తామని హామీ ఇచ్చారు.

రాత్రి గం. 8.47 నిమిషాలకు శ్రీభగవాన్ మహానిర్వాణం జరిగింది. సరిగ్గా అదే సమయానికి కొండ మీదుగా ఒక ఉల్క ప్రయాణం చేసి కొండ వెనుక అదృశ్యమైంది. దేశంలో అనేక ప్రాంతాలలో దీనిని గమనించి ప్రజలు అబ్బుర పడ్డారనే సంగతి తర్వాత తెలిసింది. ఆ వేసవి రాత్రి నిశ్శబ్దం భజనలతోనూ, భక్తుల నామస్మరణలతోనూ నిండి పోయింది. ఏప్రిల్ 15 ఉదయం 11.30 గంటలకు మాతృభూతేశ్వరాల యంలోని దక్షిణం వైపు వున్న వరండాకు శ్రీభగవాన్ పవిత్ర దేహం

తీసుకు రాబడింది. దాదాపు 40,000 మంది భక్తులు శ్రీభగవాన్ ఆఖరి దర్శనం చేసుకున్నారు. సర్వాధికారి శ్రీనిరంజనానందస్వామిగారి సమక్షంలో నేను శ్రీభగవాన్ దివ్యశిరస్సుకు పాలు, పెరుగు, కొబ్బరి నీళ్ళు, పళ్ళరసాలతో అభిషేకం చేసాను. తర్వాత సుగంధ జలాలూ, తైలాలూ పోయబడ్డాయి. వారి దేహానికి లెక్కలేనన్ని పూలదండలు సమర్పించబడ్డాయి. సాయంకాలం 6.30 గంటలకు శ్రీభగవాన్ దేహాన్ని సమాధి స్థలానికి తీసుకువెళ్ళాం. కర్పూరమూ, విభూతీ, ఉప్పూ సమాధిలో వేసాను. వారి దివ్యదేహం పూజల తర్వాత పద్మాసన స్థితిలో సమాధిలోకి దింపబడింది. వారి ముఖాన్ని నేను అరుణాచలంవైపు తిప్పాను. సమాధి ఇటుకలతో, సిమెంటుతో పూర్తి చేయబడింది. మహాసమాధి సంపూర్ణమైంది.

26. శ్రీనిరంజనానందస్వామి అరుణాచలంలో లీనమయ్యారు

శ్రీభగవాన్ మహాసమాధి తర్వాత ఆశ్రమంలో అనేక ఇబ్బందులు తలెత్తాయి. ఆశ్రమ శ్రేయస్సు కోరే ముఖ్యులు కొందరి సలహా మేరకు ఆశ్రమానికి శాశ్వతాధిపత్యం వుండేలా శ్రీనిరంజనానందస్వామిగారి ఆధిపత్యంలో ఒక కార్యనిర్వహణ సంఘాన్ని నియమించి, దానిని 1950 సెప్టెంబర్ 30న రిజిష్టర్ చేయించారు. మద్రాసు రాష్ట్ర పూర్వ ముఖ్యమంత్రి శ్రీ ఓ.పి. రామస్వామి రెడ్డిగారితో సహా, కమిటీలో 14 మంది సభ్యులు వున్నారు. శ్రీభగవాన్ మహానిర్వాణంతో గుండె పగిలి పోయిన శ్రీనిరంజనానందస్వామి, ఆశ్రమ నిర్వహణలో నిత్యమూ ఎదుర్కొంటున్న చికాకులతో అంతఃకలహాలతో విసిగిపోయి వున్నారు. హృద్రోగంతో నీరసించి, ఆశ్రమ చికిత్సాలయంలో ఆరు నెలలపాటు మంచం పాలయ్యారు. అంతిమ కాలం దగ్గర పడుతున్నదని గ్రహించు

కుని, నన్నూ, నా కుటుంబ సభ్యులనూ, కొంతమంది ఆశ్రమ సిబ్బందిని తన వద్దకు పిలిపించుకున్నారు. 1953 జనవరి 28వ తారీఖున, మంచంలో పడుకుని వుండే, వణుకుతున్న స్వరంతో ఇలా అన్నారు, "నిష్కలంకమైన హృదయంతో, నిష్కలంకమైన చేతులతో మీ అందరికీ వీడ్కోలు చెబుతున్నాను. ఆశ్రమ నిధులనుంచి ఒక్క పైసా కూడా నేను నా వ్యక్తిగత ఖర్చులకు వాడుకోలేదు. ఆశ్రమ ఆస్తులన్నీ కూడా శ్రీభగవాన్ ఆస్తులు. వాటిని ఎంతో జాగ్రత్తగా పరిరక్షించాలి. శ్రీభగవాన్ సేవను శ్రద్ధాభక్తులతో చేయండి. వారి కరుణ మీకు తప్పక లభిస్తుంది. ఋజువర్తనమూ, ధర్మనిరతీ మాత్రమే మన నిజమైన ఆభరణాలు. ఆశ్రమ సంప్రదాయాలను కొనసాగించండి. ఈ సిద్ధాంతాలనే నా జీవితమంతా నేను పాటించాను...."

మరుసటిరోజు పౌర్ణమి. ఆ రోజు రాత్రి ఆరంభంలోనే ప్రశాంతంగా స్వామి దేహం చాలించారు. మాతృభూతేశ్వరాలయం ఎదురుగా వారే నాటి పోషించిన కొబ్బరితోటలో స్వామిని సమాధి చేయడం జరిగింది. నాకు అత్తయ్య, వారికి సోదరి ఆయన అలమేలుగారు, అంతకుముందే 1953 జనవరి మూడవ తారీఖున కాలం చేసారు.

శ్రీరమణాశ్రమానికి 1950-60 దశాబ్దమంతా పూర్తి శూన్యంగా మారిపోయింది. పాత భక్తులంతా ఆశ్రమం వదలి వెళ్ళిపోయారు. శ్రీభగవాన్ దేహంలో లేకపోవడంతో కొత్త భక్తులు రావడం ఆగిపోయింది.

సెప్టెంబరు 1950 లో రిజిష్టర్ చేయబడిన ఆశ్రమ కార్యనిర్వహణ సంఘంలో నా పేరు చేర్చబడలేదు. మంచం పట్టిన స్వామీజీ, తన తదనంతరం ఆశ్రమ నిర్వహణ బాధ్యతలు సహా కార్యదర్శి అయిన

వెంకటాచలపతి చెట్టియార్‌గారికి అప్పజెప్పాలని కోరారట! కార్యనిర్వహణ సంఘం తర్వాత నియమించిన పరిపాలనా ఉపసంఘంలో కూడా నా పేరు లేదు. వీటన్నిటినీ మించి, కార్యనిర్వహణ సంఘ కోశాధికారి, ప్రొ. దొరస్వామి అయ్యర్‌గారు నన్ను పిలిచి, "నువ్వు ఆశ్రమం పనులు చేయవచ్చునుగానీ, ఇంతవరకు పంపబడుతున్న వంట దినుసులు ఆశ్రమం నుంచి మీకిక పంపబడవు. నీవు కూడా ఏమీ తీసుకు వెళ్ళడానికి వీలులేదు" అన్నారు.

ఇది గొప్ప దురవస్థ అయింది. దీని పర్యవసానంగా, నాకు ఆశ్రమం నుంచి లభించే స్వల్పజీతంతో నా భార్య, మా ఏడుగురు సంతానం, మామయ్యనూ, శ్రీభగవాన్ వదినగారు, ఇలా దాదాపు 12 మందిని పోషించవలసిన బాధ్యత నా తలపై పడింది. నేను పట్టుదలతో గుండె దిటవు చేసుకొని కొంతమంది శ్రీభగవాన్ భక్తుల సహాయంతో నా పిల్లలను చదివించుకున్నాను. మా పెద్దబ్బాయి సుందర రమణన్, మా మూడవ అబ్బాయి మణి ఇంజనీరింగు చదువులు ముగించుకొని 1958, 1962 నుండి సంపాదన ఆరంభించారు. మణి తన జీతం నుంచీ పెద్ద మొత్తం నాకు పంపించడం ఆరంభించాక, నా ఆర్థిక ఇబ్బందులు చాలా మటుకు తగ్గాయి. మా రెండవ అబ్బాయి గణేశన్, 1961 నుండీ నా దగ్గరే వుంటూ, ఆశ్రమ నిర్వహణలో నాకు సహాయ కారిగా వుంటూ వచ్చాడు.

27. కోర్టు కేసులు

ఆశ్రమ ఆధిపత్యం చేజిక్కించుకొనే నిమిత్తం, అనేక మంది ముఠాలు ముఠాలుగా తమతమ ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టారు. ఆశ్రమాన్ని అనేక కోర్టులకు ఈడ్చారు. సివిల్‌వీ, క్రిమినల్‌వీ మొత్తం

మీద ముప్పై కేసులకు పైగా వేసి ఆశ్రమాన్ని ఇరికించారు. ఈ కోర్టు వ్యవహారాలకు ఎక్కడా అంతు కనిపించేది కాదు. కోర్టు కాగితాలను చేతిలో పట్టుకొని లాయర్ల చుట్టూ, కోర్టుల చుట్టూ తిరుగుతూ నా జీవితం దుర్భరమైంది. ఆ కోర్టు కేసులలో ఐదు కేసుల గురించిన వివరాలు ఇక్కడ తెలియపరుస్తాను.

1. శ్రీభగవాన్ వీలునామా ప్రకారం మొదట మా తండ్రిగారికీ, తర్వాత నాకూ, వారసత్వపు తాఖీదులు ఇవ్వబడడాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ 1950లో కొంతమంది దావాలు వేసారు. క్రింద కోర్టుల నుండీ వేయబడిన దావాలపై హైకోర్టులో, చివరకు 1954లో నాకు అనుకూలంగా తీర్పు ఇవ్వబడింది. ఆగష్టు 1954లో వారసత్వపు సర్టిఫికెట్ పొందే అర్హత నాకు లభించింది.

2. కృష్ణస్వామి మొదలియార్, ఆయన భార్య తాయారమ్మ అనబడే రుక్మిణీ అమ్మాళ్ - చిరకాలంగా శ్రీభగవాన్ భక్తులు. శ్రీభగవాన్ సమాధిపై ప్రతిష్ఠించిన రమణేశ్వర మహాలింగానికి నిత్యపూజలు చేసే అర్హత ఆశ్రమ పూజారులకు లేదనీ, ఆ అధికారం తాయరమ్మకే వుందనీ వారు ప్రకటించుకున్నారు. వారి ఈ ఊహాకల్పితమైన అధికారాన్ని గురించి మొండిగా వాదించడం మొదలుపెట్టారు. 1950 నుండి 1963 వరకూ నిరంజనానందస్వామికి వ్యతిరేకంగా ఒకదాని తర్వాత ఒకటి దావాలు వేస్తూనే వున్నారు. అనేక కోర్టులలో పోరాడిన తర్వాత, చివరకు మద్రాస్ హైకోర్టులో కేసును ఆశ్రమం నెగ్గింది. మొదలియార్ దంపతులకు ఈ విషయంలో ఎటువంటి అధికారం లేదని కోర్టు తీర్పు ఇచ్చింది. *(సశేషం)*

గురువు యొక్క ప్రముఖ పాత్ర

('మౌంటెన్‌పాత్', సంపుటి 56, సంచిక-2 (ఏప్రిల్-జూన్, 2019)లో లక్ష్మీ శ్రీధర్ గారి వ్యాసం 'ద ఎసెన్షియల్ రోల్ ఆఫ్ ద గురు' యొక్క స్వేచ్ఛానువాదం)

- అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

గురువు ఎంతో శ్రమపడి బోధించి తమ శిష్యులలో పరివర్తన తీసుకురావడానికి ఎందుకు ప్రయత్నిస్తారు? ఆయన దయ కారణంగానే మళ్ళీ మళ్ళీ వచ్చి బోధిస్తారు. తమ శిష్యుల నుండి ఏదో లాభం ఆశించి అలా చేయడం లేదు. వారి నుండి ఏవో లౌకికపరమైన లాభం గ్రహించాలన్న ఆశ గురువుకు అసలు వుండదు. తమ శిష్యులను అతి శీఘ్రకాలంలో ఉన్నత స్థితికి చేర్చాలన్న తపన విపరీతమైన కోరిక ఆయనకు వుంటుంది. నిజానికి, తమ శిష్యులు సంపూర్ణులై తమను మించిన స్థాయికి ఎదగాలని గురువు ఆకాంక్షిస్తారు. మహాభారతంలో అంబ గురించి పరశురాముడు, భీష్ముని మధ్య పోరు జరుగుతుంది. అంబను పెళ్ళాడమని పరశురాముడు భీష్ముని బలవంత పెడతాడు. చాలా రోజులపాటు భీకర యుద్ధం చేసినప్పటికి పరశురాముడు భీష్ముని ఓడించలేక పోతాడు. తనకు పరశురాముడు తన శిష్యుడు భీష్ముని శక్తిని మెచ్చుకుని ఆశీర్వదించడం జరుగుతుంది.

శిష్యులపై ప్రభావం

శిష్యులు ఆధ్యాత్మిక పథంలో ఆగిపోకూడదని, లేదా ఆ మార్గాన్ని తప్పి నడవకూడదని గురువు పట్టుదలతో వుంటాడు. అప్పుడప్పుడు జరిగేలాగ తమను వారు వదలి వెళ్ళిపోయినప్పటికి,

వాళ్ళు ప్రాపంచిక జీవితంలో మునిగిపోయినప్పటికి, వాళ్ళు తిరిగి రావడం కోసం వేచి చూస్తుంటారు. ఆ కాలంలో తమదైన పద్ధతిలో గురువు గమనిస్తూ, తగిన సమయంలో తమ ప్రభావాన్ని చూపుతారు. భగవాన్ తఱచూ ప్రశంసిస్తూ తెలిపే ఋభుగీతలో ఋభు మహర్షి శిష్యుడు నిధాఘునికి అన్ని విషయాలు బోధించి నప్పటికి, అతను ఎలా పురోగతి చెందుతున్నాడో తెలుసుకునేందుకు మారువేషంలో వస్తాడు. నిండుగా సంసారంలో మునిగిన నిదాఘుడు గురువుగారి బోధనలను పాటించడం లేదు.

ఒకరోజు నిదాఘుడు గుఱ్ఱం మీద రాజు ఎక్కి ఊరేగింపుగా వెళ్ళడం చూస్తున్నాడు. ఒక అమాయకుడైన ముదుసలి పల్లెటూరి వాని రూపంలో వచ్చిన ఋభు మహర్షి నిదాఘుడిని ఏమి చూస్తున్నావని అడిగినప్పుడు నిదాఘుడు రాజు ఊరేగింపు వైపు చూపిస్తాడు. అమాయకతను నటిస్తున్న వృద్ధుడు ఎవరు రాజు, ఏది ఏనుగు అని చెప్పమంటాడు. విసుగుతో నిదాఘుడు పైన వున్న వాడు రాజు, క్రింద వున్నది ఏనుగు అంటాడు. అప్పటికీ, గురువు అర్థం కానట్లు నటిస్తూ ఏది పైన, ఏది క్రింద చూపించి చెప్పమంటాడు. ఇక ఆగలేని నిదాఘుడు ఆ ముదుసలిని వంచి, ఆయన వీపు మీద ఎక్కి కూర్చుని ''ఇప్పుడు నేను 'పైన', నీవు 'క్రింద' అంటాడు. అతను నిదాఘునితో, ''నాకు 'నీవు', 'నేను' అంటే ఏమిటో తెలియడం లేదంటాడు.

ఆకస్మాత్తుగా నిదాఘుడికి వచ్చినతను దారి మళ్ళిన తనను మేల్కొలిపి, తిరిగి సన్మార్గంలో పెట్టడానికి వచ్చిన తన గురువేనని

గుర్తిస్తాడు. ఇంద్రియ భోగాలలో తన్మయుడై దారి తప్పానన్న స్పృహ కలుగుతుంది. గురువుగారి పాదాలమీద పడి ఆ తరువాత మళ్ళీ మరచినదంత నేర్చుకుంటాడు. శిష్యులు ఐహిక ప్రవాహంలో పడకుండ హృదయంలోని ఆత్మ ప్రకాశంలో స్థిరంగా వుండిపోవాలని గురువు ఆశిస్తాడు. పులి నోటిలో పడిన జీవి తప్పించు కొనజాలనట్లు ఒకసారి గురువు కృపా దృక్కులలో పడినవారు రక్షింపబడి, ఎప్పుడూ నిస్సహాయులుగా వదలి వేయబడరు.

ఉమ్మడి బాధ్యత

తన వంతుగా గురువు ఏ తటపటాయింపులు లేకుండ గురువు చూపుతున్న మార్గాన్ని అనుసరించాలి. అంటే అది గురు శిష్యుల ఉమ్మడి బాధ్యత అన్న మాట. శిష్యుడు మార్పు చెందాలన్న ఆకాంక్షతో తన ప్రయత్నం చేస్తే తప్ప, తనంతగా గురువు మాత్రమే అలాంటి పరివర్తనను తీసుకు రాలేడు. ఎడతెగని సత్సంగాలతోనే గురువు సూచించే రాచమార్గాన్ని వీడకుండ ప్రగతి సాధించడానికి వీలవుతుంది. సత్సంగం లేని పక్షంలో శిష్యులు సులభంగా దోవ తప్పగలరు. అందులోనూ మన గురువు తోటి సత్సంగం మనలో 'చెడు వాసనలు' తిరిగి తలెత్తకుండ చేసి, మానసిక బలాన్ని అభివృద్ధి చేస్తుంది. ఉదాహరణకు, మనం అటు ఇటు నడవడానికి తోటలో ఒక మార్గాన్ని చేసుకుంటాం. మనం క్రమంగా ఆ బాటలో నడుస్తుంటే దానిపై గడ్డి లేదా కలుపు మొక్కలు పెరగవు. అదే మనం ఎక్కువ కాలం అటు నడవకపోతే అవి అలా మొలిచి,

బాట పూర్తిగా మూసుకుపోతుంది. అలాంటప్పుడు మళ్ళీ ఆ బాటను గుర్తించి చక్కజేసుకోవాలి.

మన 'వాసన'ల విషయంలో కూడ అదే జరుగుతుంది. సత్సంగం అలవాటు నుండి తప్పుకుంటే, కోపము, తప్పుడు గుణాలు మొదలైనవి తిరిగి, మానసిక దుర్బలత, ప్రయత్న లోపాల వల్ల పూర్వ పరిస్థితికి తెస్తాయి. ప్రేమ, ఉదారత, సహాయం చేసే స్వభావం, నమ్రత మనలో ఏర్పడడానికి సత్సంగం తోడ్పడుతుంది. సత్సంగం, ప్రార్థనలు, ఆత్మ విచారణ ద్వారా సుగుణాలు మనలో అంతరించకుండ చూసుకోవాలి.

సత్సంగం యొక్క విలువను తెలియజెప్పే ఒక ఉదంతం బుద్ధుని జీవితంలో జరుగుతుంది. ఒకసారి బుద్ధుడు వయసులో పెద్దవాడైన మేఘియా అనే శిష్యునితో ఒకచోట వున్నాడు. భిక్ష కోసం వాళ్ళు బయలు దేరినప్పుడు ఒక చక్కని మామిడితోట దగ్గరికి వచ్చారు. ఆకర్షితుడైన మేఘియా తాను తోటలోనికి వెళ్ళి ధ్యానం చేసుకుంటానని కోరాడు. బుద్ధుడు తనకు బదులు మరొక సన్యాసి వచ్చేవరకు ఆగమన్నాడు. కాని మేఘియా ఆదుర్దా అతనిని అలా ఆగనివ్వలేదు.

గురువును వదలరాదు

పదేపదే వెళ్ళాలనడంతో, మూడవసారి బుద్ధుడు అతనిని పోనిచ్చాడు. సంతోషించిన మేఘియా తోటలోనికి వెళ్ళి ధ్యానం చేయడానికి ఒకచోట కూర్చున్నాడు. కాని అతి తొందరలోనే మనసు అతని పాత జీవితం విషయాలలోనికి పోయింది. తాను అసలు

ప్రపంచాన్ని వదిలి సన్యాసి జీవితంలోనికి ఎందుకు అడుగుపెట్టానా అని పశ్చాత్తాప ధోరణిలో ఆలోచించ మొదలుపెట్టాడు. తాను కుటుంబంతో బాటు వుండి వుంటే రోజూ తిండి కోసం అవస్థపడుతూ భిక్ష మీద ఆధారపడి వుండాల్సిన అవసరం వుండేది కాదు కదా అని చింతించాడు. మరొకవైపు తన సోదరుడు తన పొలాలను స్వాధీనం చేసుకుని ఆనందంగా వుండి వుంటాడని అసూయ చెందాడు. తాను తిరిగి వెళ్ళి ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకుని హాయిగా బ్రతకవచ్చునని అనిపించింది. ధ్యానానికి కూర్చున్న అతనికి అలాగ ఎన్నో ఆలోచనలు పెనవేసుకుంటూ వచ్చాయి.

అతి త్వరలో గురువు యొక్క కృపతో తన మనసు చేస్తున్న చిలిపి పనిని గ్రహించాడు. గురువు దగ్గరికి పరుగున వెళ్ళి కాళ్ళ మీద పడ్డాడు. తన దుశ్చర్యకు ఎంతో బాధపడ్డాడు. తన బోధనల ఆధారంగా మనసు స్థిరపడే వరకు శిష్యుడు గురువు నీడను వదిలి వెళ్ళకూడదని బుద్ధుడు అన్నాడు. అలాగ మేఘియా సత్సంగం యొక్క విలువను గ్రహించి గురువును వీడి ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు.

తమ మనసులు బలపడి, రాచబాటలో స్థిరంగా నిలదొక్కుకునే వరకు సంసారులు మళ్ళీ మళ్ళీ గురువు దగ్గరికి వెళుతుండాలి. ప్రపంచంలో మనసును చెదరగొట్టే సంఘటనలు జరుగుతూనే వుంటాయి. గనుక వ్యక్తులు దారి తప్పడం జరుగుతుంది. బ్యాటరీని తఱచు ఛార్జ్ చేస్తూనే వుండాలన్నమాట. గురువు మాత్రం ఎల్లప్పుడూ శిష్యునికి సహాయపడుతూనే వుంటాడు. మనసులో పేరుకున్న చెత్తను తొలగిస్తూనే వుంటాడు.

కొన్ని సమయాలలో గురువు కఠినంగా వున్నట్లు తోచవచ్చు. కాని చాకలి గుడ్డను చింపాలన్న ఉద్దేశం లేనప్పటికీ, బట్టను రాతిపై బాది మొండి మురికిని తొలగిస్తాడు. భగవంతుడు భక్తులను తిరిగి తనవైపు త్రిప్పుకునేందుకు గురువును ఒక పనిముట్టుగా వాడతాడు.

మానసిక పరిణతి

అహం అనే బలమైన ఏనుగు, మన జీవితంలోనికి గురువు అనే సింహం ప్రవేశిస్తే తప్ప అదుపులోనికి రాదు. ప్రతి వ్యక్తి యొక్క జీవితం తాను మారడానికి చర్యలు తీసుకుంటే తప్ప ప్రారబ్ధాన్ని అనుసరించి సాగుతూనే వుంటుంది. గురువు యొక్క కృప బాహ్యం నుండి సింహస్వప్నం లాగ వచ్చి భ్రాంతిపూరితమైన స్వప్న జీవితం నుండి మేల్కొలుపుతుంది. ఏ శ్రమ, పరిశ్రమ అక్కర లేకుండానే వృద్ధాప్యం వస్తుంది. కాని మానసిక పరిణతి తనంత తానుగా రాదు. దానిని తీవ్ర ప్రయత్నంతో సాధించాలి. మన జీవితం యొక్క యథార్థమైన ఉద్దేశం తెలియనంత కాలం, మన పొట్టలను రుచికరమైన ఆహారంతో నింపుకుంటూ, మంచి దుస్తులు వేసుకుంటూ ప్రాపంచిక సుఖాలను ఆశిస్తూ గడుపుతాం.

రాచబాటలో మనం నిలదొక్కుకొనాలంటే, అవగాహనతో మన కోరికలను ఒకటొకటిగా వదులుకోవాలి. లేకుంటే ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రగతిని సాధించలేము. ప్రాపంచిక వాంఛలు మనల్ని దేవుని వైపుకు కాదు, ప్రపంచంలోనికి మరింతగా తీసుకు పోతాయి. అంతేగాకుండ, తీరని కోర్కెలు మన పునర్జన్మకు దారి చూపిస్తాయి. అందుకే మనం వాంఛలను, ప్రేమానుబంధాలను జయించి

ప్రార్థనలు, విచారణ ద్వారా పరిపక్వత సాధించాలి.

ప్రాపంచిక వాంఛలను వదులుకొనడం వైరాగ్యం. సరియైన మార్గంలో పయనించడం నిజమైన సాధన. అంటే సాధన ఫలవంతం కావాలంటే వైరాగ్యం అలవరచుకోవాలి. లౌకిక విషయాల నుండి మనసును తప్పించాలి. సాధన మనసు దృష్టిని లోనికి మరలించి, మూలం మీద కేంద్రీకరింపజేస్తుంది. అన్ని అనుబంధాలు దుఃఖానికి దారితీస్తాయి. స్వామిరామతీర్థ చెప్పినట్లు నీవు ఆవును తాడుతో పట్టుకుంటే, ఆవు కూడ నిన్ను తాడుతో బంధిస్తుంది. ప్రేమానుబంధమనే తాడు బంధానికి దారి తీస్తుంది. మరెందుకు వ్యక్తులు, వస్తువుల పట్ల మనం అనుబంధాలను పెంచుకోవాలి? దానికి బదులు వాటి నుండి వేఱుపడి అనాసక్తతను చూపితే మనకు శాంతి లభిస్తుంది. ఉదాహరణకు మనం పిల్లలను గురించి ఎంతో పట్టించుకుంటాం. వాళ్ళు సరిగా తినకపోయినా, చదవకపోయినా, ఎంతో బాధపడతాం. అది వాళ్ళతో అనవసరమైన వాదనలు మొదలౌతాయి. మనం కొంత అనాసక్తత కనబరిచి, విచారణ జరిపితే, అవగాహన పెరిగి సమస్యను అంత తీవ్రంగా పరిగణించకుండా శాంతిని పొందుతాము. కాని దాని ఉద్దేశం పిల్లలు తప్పుదారి పడుతున్నప్పుడు వాళ్ళకు నచ్చజెప్పే మన విధిని నిర్వర్తించనక్కరలేదని కాదు. కాని వాళ్ళు మన సలహాను పట్టించుకోకపోతే అది మనల్ని అంతగా ప్రభావితం చేయదు. భగవాన్‌కు శరణాగతి చెందే ధోరణితో సమస్యను తేలికగా తీసుకుంటాం.

విశ్రాంత జీవితం

మనం లౌకిక పరమైన బాధ్యతల నుండి విశ్రాంతి తీసుకున్న తరువాత మన జీవితాన్ని సంతోషంగాను అర్థవంతంగాను గడపడానికి ఎలాగ సిద్ధమవుతాము? భగవాన్‌ను ఆయన బోధనలను స్థిరంగా అనుసరిస్తూ, జీవితంలోని అన్ని పరిస్థితులను ఓర్చుకునే సామర్థ్యాన్ని సంపాదించడమే దానికి మార్గం. మన కోరికల్లో చాలావాటిని, అనుబంధాలను, ఆశలను జయించడం వల్ల మనం వృద్ధులం అయ్యేసరికి మన మనసులు తేలికగాను, ప్రశాంతంగాను బలిష్టంగాను తయారై వుంటాయి. సులభంగా ధ్యానం చేయగలిగి, అడ్డువచ్చే వాసనలనన్నింటిని మనం అధిగమించి మానసిక బలంతో సాధించగలం.

జీవన విధానాన్ని సరిగానే నేర్చుకొనని చాలా మంది తాము రిటైరు కాబోతున్న రోజును తలచుకుని భయపడుతుంటారు. తాము తరువాతి సమయాన్ని ఉపయోగకరంగా ఎలా గడపాలని తెలియకపోవడమే దానికి మూల కారణం. ఇంట్లోనే కూర్చోవలసి వచ్చి ఏమి చేయాలని విసుగును ప్రదర్శిస్తుంటారు. అందుకే కొందరు మళ్ళీ మరొక ఉద్యోగంలో చేరుతారు. మరికొందరు ఇంట్లోనే కూర్చుని ఇతరుల విషయాలలో అనవసరంగా జోక్యం చేసుకుంటూ వుంటారు. ఎవరూ అడగకుండానే సలహాలు ఇవ్వడం, ఇతరులను తప్పు పట్టడం, ఎప్పుడూ గొనుగుతూ వుండడం కర్తవ్యంగా పెట్టుకుంటారు. ఇతరులతో సంబంధాలను చెరుపుకుంటారు. అందుకే వాళ్ళకు బరువనిపిస్తారు. దాంతో తమ

జీవన సంధ్యలో రోజులను దుఃఖమయం చేసుకుని ప్రపంచం నుండి నిష్క్రమిస్తారు.

బుద్ధుడు తన నిర్యాణసమయంలో చెప్పినట్లు, మనం శ్రద్ధతో మన మోక్షప్రాప్తి కోసం పాటుపడాలి. భగవాన్ రమణులు మన సమయం తక్కువగా వుంది, దారి చాలా పొడవైనది. ఆ గమ్యాన్ని చేర్చడానికి గురువును, అందులోనూ భగవాన్ రమణుల వంటి సద్గురువు యొక్క ఆశ్రయం లభించిన వారు అదృష్టవంతులు. ఈ జీవితంలో ఇంత అరుదైన అవకాశం బహుశ ఎన్నో జన్మల తరువాత లభించింది, దాన్ని నిరుపయోగం చేసుకోరాదు. మనః పూర్వకమైన ప్రయత్నం ఎప్పుడూ వృథా పోదు. అవకాశాన్ని ఆలస్యం చేయకుండ వాడుకోవాలి. ఆ దారిలో తొందరగా బయలుదేరి, నెమ్మదిగా ప్రయాణిస్తూ క్షేమంగా చేరాలి. కార్యం మొదలుపెట్ట డానికి ఈ రోజే మంచి ముహూర్తం. భగవాన్ యొక్క ఎడతెగని కృప ప్రకాశం జన్మలోనే జీవిత పరమార్థాన్ని సాధించడానికి మనల్ని ప్రతి అడుగులోను మార్గదర్శనం చేయుగాక.

వీక్షణంబుననే బోధ విధి యొనర్చి
అక్షయ జ్ఞానమార్గంబు నరయంజేయ
దక్షిణామూర్తి నీవున్ దక్కనేరి
దక్షతంగన్న గురువు లెందైన రమణ

- సూరినాగమ్మ గారు

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

డా॥ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్

మల్లాది ఫణిమాల

1911 సంవత్సరంలో జన్మించిన శ్రీ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారు, జీవితంలో అతి చిన్న వయసులోనే సాధువులచే మరియు మహాత్ములచే ప్రభావితులైనారు. దురదృష్టవశాత్తు బాల్యంలోనే తల్లిదండ్రులను కోల్పోయిన మహాదేవన్‌గారికి వారి అత్త ఒక మౌనసాధు వద్దకు తీసుకుని వెళ్ళారు. ఆ సాధువు యొక్క ఆశీర్వాద ఫలం చేత వారు అతి చిన్న వయస్సులోనే స్వామి రాజేశ్వరానందుల వారి సంరక్షణలోకి రావడం జరిగింది. తత్ఫలితంగా వారిని శ్రీరామకృష్ణ మిషన్ స్టూడెంట్స్ హోమ్ నందు స్వామి రాజేశ్వరానందుల వారు చదివించారు. బాల్యం నుండియే డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్‌గారికి ఆధ్యాత్మిక విషయాలపై బోధ లభించటం వారి అదృష్టం.

డాక్టర్ మహాదేవన్‌గారి బాల్యంలో, వారు శ్రీరామకృష్ణ మిషన్‌లో విద్యార్థినిగా ఉన్నప్పుడు ఒక విచిత్రమైన సంఘటన జరిగింది. శ్రీరామకృష్ణ పరమహంసుల వారి ప్రత్యక్ష శిష్యులైన స్వామి శివానందులవారు, మద్రాసు రామకృష్ణ మిషన్ సంస్థను తనిఖీ చేయుటకు వచ్చారు. వారితో పాటు అక్కడికి విచ్చేసిన స్వామి అపూర్వానందుల వారికి, అచ్చటికి చేరిన బాలురందరిలోకెల్లా మహాదేవన్ భిన్నంగా, ప్రత్యేకంగా

కనిపించారు. బాల మహాదేవన్‌ను, వారిలో ఉన్న ప్రత్యేకతనూ సూచిస్తూ, స్వామి అపూర్వానందులవారు, స్వామి శివానందుల వారికి సంకేతం ఇచ్చారు.

స్వామి శివానందులవారు ఎంతో ప్రీతితో మహాదేవన్‌గారిని తమ వద్దకు రమ్మని, శ్రీరామకృష్ణులవారి విగ్రహం ఎదురుగా బాలుడైన మహదేవన్‌కు దీక్షని ఇచ్చారు.

ఈ విధంగా శ్రీరామకృష్ణ పరమహంసుల వారి ఆధ్యాత్మిక ప్రభావం, వారి ప్రత్యక్ష శిష్యులైన స్వామి శివానందులవారి ద్వారా బాలుడైన మహాదేవన్‌కు ఒసగబడింది.

ఈ రామకృష్ణ మిషన్ స్టూడెంట్స్ హోమ్‌లో శ్రీ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్‌గారు ఆదిశంకర భగవత్పాదుల గురించి, వారి బోధల గురించి విని, చదివి, తెలుసుకున్నారు. అటు పిమ్మట, వారు శంకరాచార్యుల పరంపరకు చెందిన మహాత్ముని కలుసుకోవటం జరిగింది. వారెవరో కాదు! కంచికామకోటి పీఠానికి చెందిన సాక్షాత్తు శ్రీ చంద్రశేఖర సరస్వతీంద్రుల వారే!!

డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారిని, వారి 18వ ఏట, స్వామి రాజేశ్వరానందుల వారే శ్రీరమణ మహర్షుల వారి సందర్శనార్థం అరుణాచలం తీసుకుని వెళ్ళారు.

18 ఏళ్ళ అతి చిన్న ప్రాయంలో ఇంతటి అదృష్టం కలగడం సాధారణమైన విషయం కానే కాదు. కంచి ఆచార్యుల ఆశీర్వాదబలం, శ్రీరమణుల కృపాకటాక్షం ఈ రెండూ ఒకేసారి

డాక్టర్ మహాదేవన్ గారికి అనుగ్రహించబడ్డాయి.

వారు భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షుల వారిని దర్శించుకోవటానికి తఱచు తిరువణ్ణామలై వెళుతూనే ఉండేవారు. ఎన్నో సంవత్సరాల యోగ క్రమశిక్షణవల్ల లభించే ఉన్నతస్థితి అలవోకగా శ్రీరమణుల సన్నిధిలో లభ్యమౌనని డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గ్రహించారు. శ్రీరమణుల సమక్షంలో ఒకసారి పొందిన ఆధ్యాత్మికత యొక్క ప్రభావం ఎన్నటికీ చెక్కుచెదరదని కూడా మహాదేవన్ గారికి అవగతమైనది.

కళాశాల మరియు విశ్వవిద్యాలయంలో ఉన్నత శ్రేణితో ఉత్తీర్ణులైన డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్, అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలలో మరియు మెక్సికోలో భారతదేశపు ఆధ్యాత్మికతకు ప్రతినిధిగా ప్రయాణించే రోజులలో వారు, శ్రీరమణులు వారికి మార్గదర్శక కాంతిగా ప్రకాశించే గురుస్వరూపులు అనియూ, భారతదేశంలో అద్వైత వేదాంతాన్ని జీవించి చూపించిన మహాత్ములు శ్రీమహర్షి అనియూ ఇలా ఎన్నో విధాలుగా శ్రీరమణులను కీర్తించి కొనియాడారు.

1948-49 సంగలో శ్రీ మహాదేవన్‌కు భారతదేశానికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు వారి అనుభవాలను, అనుభూతులను శ్రీరమణుల సమక్షంలో, భక్తులందరితో పంచుకునే సదవకాశం లభించింది. వారు చెప్పిందంతా విని శ్రీ భగవానులు, “మహదేవన్ మనందరినీ ఆ దేశాలకు తీసుకు వెళ్ళారు” అని ఎంతో ఆప్యాయంగా సెలవిచ్చారు.

శ్రీరమణులు దేహంలో ఉన్నప్పుడు, వారిని చూసే భాగ్యానికి నోచుకున్న భక్తులందరికీ, వారి సన్నిధిలో లభించిన బోధ, మరియు శాంతి వీటిని గురించి అశేష రమణ భక్తులందరితో పంచుకునే బాధ్యత ఉన్నదని సవినయంగా మనవి చేసుకున్నారు శ్రీ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్. భగవాన్ రమణుల వంటి పవిత్ర వ్యక్తిని దర్శించుకుని, వారితో కొంతకాలం గడిపే మహద్భాగ్యం కలడం సాధారణమైన విషయం కాదని శ్రీ మహాదేవన్ అన్నారు. ఎన్నో జన్మల సుకృతం ఉంటే తప్ప అటువంటి మహాత్ముల దర్శనం లభించదనియూ, వారి 18వ ఏట వారికి ఇంతటి అవకాశం కలగడం వారి అదృష్టమనీ, వారు అన్నారు. శ్రీభగవాన్ సన్నిధి యందు కూర్చోవటమే ఒక గొప్ప ఆధ్యాత్మిక అనుభవమని శ్రీ మహాదేవన్ తరచు అంటూండేవారు. శ్రీమద్ భగవద్గీత యొక్క సారాంశము తెలుసుకోవాలని ఆరాటపడేవారు, తప్పక శ్రీ రమణ మహర్షుల వారిని దర్శించాలని వారు అన్నారు. శ్రీరమణుల దయ గురించి ప్రస్తావిస్తూ, శ్రీ మహాదేవన్ ఇలా అన్నారు:

అద్వైత విమర్శకులు సాధారణంగా, అద్వైతవాదులను గురించి ఇలా అంటారు.

తీవ్రమైన మేధస్సు కలిగి ఉండుట చేత, ఒక అద్వైతిలో, 'భావనలు' అనబడే జలరాశులు పూర్తిగా ఇంకిపోవును. కానీ భగవాన్ శ్రీరమణులను దర్శించిన వారికి, పై విమర్శ ఎంత అసత్యమో అర్థమౌతుంది. దైవసంబంధమైన కరుణకు శ్రీరమణులు పెట్టింది పేరు, మానవులే కాదు, నోరులేని

జంతువులు, జీవరాశులు కూడా వారి అవధులు లేని ప్రేమను చవిచూశాయి.

శ్రీ మహాదేవన్‌గారు, మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయమునందు తత్త్వశాస్త్ర శాఖకు డీన్‌గా వ్యవహరించిన రోజుల్లో ఎమ్.ఏ. తత్త్వ శాస్త్రంలో శ్రీరమణుల బోధనలను ఒక విషయంగా ప్రవేశపెట్టారు. ఒక పండితునిగా, రచయితగా, వక్తగా ఆచార్యుడిగా ప్రఖ్యాతిని గడించి, పలువురి మన్ననలనందుకున్న డాక్టర్.టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారిని యూనెస్కో మరియు ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ఎన్నో విద్యాసంస్థలు, భారతీయ తత్త్వశాస్త్రాన్ని గురించి ప్రసంగించమని వీరిని అనేకసార్లు ఆహ్వానించడం జరిగింది. వారు భారతదేశంలోనే కాక, విదేశాలలో కూడా ఎంతో పేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించారు.

భారతీయ తత్త్వశాస్త్రానికి డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారు చేసిన సేవను గుర్తించి, 1967 సంవత్సరంలో భారత ప్రభుత్వం వారిని 'పద్మ భూషణ్' బిరుదాంకితులను చేసింది.

భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షుల పట్ల వారికి గల అమిత భక్తి ప్రపత్తుల కారణంగా, భగవాన్ గురించి ప్రసంగించుటకు కానీ, వ్రాయుటకు కానీ, వచ్చిన ఏ అవకాశాన్నీ వారు జారవిడువకుండా, సద్గురు రమణుల కీర్తిని, బోధనా వైభవాన్ని అశేష రమణ భక్త లోకానికి అందించారు.

భగవాన్ శ్రీరమణుల బోధలు అందించే 'కాల్ డివైన్' అనబడే పత్రికలో డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారు రచించిన ఆధ్యాత్మిక

రచనలు మరియు వ్యాఖ్యానాలు ప్రచురింపబడ్డాయి. ఆదిశంకర భగవత్పాదుల వారు రచించిన శ్రీదక్షిణామూర్తి స్తోత్రంపై డాక్టర్ మహాదేవన్ గారు అనేక వ్యాఖ్యానాలు రచించారు. అదే కాక, ఉన్నది నలుబది, ఉపనిషత్తులు, అక్షరమణమాలై, అరుణాచల పంచరత్నం వంటి శ్రీభగవానులు రచించిన ఈ అపురూప భక్తి కావాల్యకు కూడా శ్రీ మహాదేవన్ గారు రచించిన వ్యాఖ్యానాలు 'కాల్ డివైన్'లో ప్రచురింపబడ్డాయి. అంత గొప్ప తాత్త్వికమనస్సు గల వ్యక్తి ఐనప్పటికీ, శ్రీ భగవానుల ఎదుట, మౌనంగా కూర్చునేవారు డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్, అలా భగవాన్ సన్నిధిలో మౌనంగా కూర్చోవటమే ఇష్టపడేవారాయన. శ్రీ భగవానుల మౌనమే ఒక గొప్ప బోధ అని వారు విశ్వసించారు. శ్రీ భగవానుల మౌనసాగరంలో మునిగి తరించిన వారు డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారు.

నవంబరు 5, 1983వ సంవత్సరంలో శ్రీ మహాదేవన్ గారు ప్రాణాలను విడిచారు.

గురు రమణుల అనుగ్రహం ఉంటే సాధనా మార్గంలో మనము సాధించలేనిది ఏదీ లేదని, శ్రీ భగవానులను కీర్తిస్తూ, వారు రచించిన "యునీక్‌నెస్ ఆఫ్ భగవాన్" అనే వ్యాసంలో డాక్టర్ టి.ఎమ్.పి. మహాదేవన్ గారు వ్రాశారు. వీరు శ్రీరమణ భక్తులందరికీ పెద్ద అన్నగారు వంటి వారని ది మౌన్‌టెన్ పాత్ పత్రికలో వ్రాయబడినది.

Guru Vachanam

(Talk 134B)

Dr.K.Subrahmanian

The original version of *Prasnottara Ratna Malika* is in Sanskrit. The book is in the form of questions and answers; the *sishya* asks, and the *guru* replies. The first question is: *Kim upadeyam*? What is it that should be taken? What is it that should not be rejected? The answer is: *Guruvachanam* or the words of the *guru*.

Shankara says what you should accept unhesitatingly is what your *guru* says. You may not understand the significance of all that your *guru* says, but you must accept it; for what he says, is in your interest. Your *guru* has no personal interest. Out of compassion for you, he says many things; so, don't ignore what the *guru* says. *Guru vachana* is important.

You must realize that the *guru* is more interested in you than your own mother. Your mother is interested in your physical development; she gives you good food so that you stay healthy. A *guru*, however, is interested in your spiritual health - whether you have a good mind or not. He is responsible for your being good. He sees to it that you have *viragya* and *jnana*: *jnana vairagya sidhyartham bhiksham dehi cha Parvati.* When you have *jnana*, you don't need anything else. When you have *vairagya*, you remain detached, you don't seek anything.

Praying to Annapurni in Kashi, Shankara says: "I have come to beg from you. I have come for *bhiksha*. Give me,

not ordinary food, but *jnana* and *vairagya*. This is the *bhiksha* I ask for."

All of us are restless because we want something or the other. If we accept things as they come, then there won't be restlessness. If I am satisfied with what I have, and understand that what I have is the result of the grace of God, and if there is no seeking of any kind, whatsoever, then I will be the happiest man. The happiest man is not the King or the Prime Minister. The happiest man is one who is satisfied with what he has. Even someone who has crores becomes restless if he is interested in getting more. He is not happy. If you are happy with what you have, then you are happier and richer than any king. A king is interested in so many things. He would like to conquer the neighbouring kingdom, and so he prepares for battle. He is worried about his success or failure. Is he happy? No, the happiest man is the one who is content, and this is the result of *vairagya*. When you have *vairagya*, you have *jnana*.

What is *vairagya*? You learn to differentiate between what is good and what is not good. But how do you know all these things? Through the grace of the *guru*. Others may think that you are stupid; but if you have the grace of the *guru*, you will become the most intelligent person in no time. Shankara had a *sishya* who was considered very dull. Every day, Shankara used to begin his class for his *sishyas* at a particular time. When one day, he did not start, one of the *sishyas* said, "*Acharaya*, you have not begun. It is time." Shankara replied, "I am waiting for Padmapada. He

hasn't come. We will start after he comes." A *sishya* asked, "Why are you waiting for him? He is as good as the wall; he is dull and stupid. Nothing will penetrate. We don't have to wait for him. You begin the lesson."

Shankara, however, did not begin the lesson. He waited for the *shishya*, who was not considered intelligent. Padmapada looked after the welfare of his *guru* really well; he used to wash Shankara's clothes, cook for him, and did a variety of things for him. Shankara felt bad that Padmapada was being ridiculed and laughed at. If your *guru* feels for you, then nothing else is important. A few minutes later, Padmapada came running, reciting verses in praise of his *guru* in the *totaka* metre: *viduta akhila saastra sudhaa jaladhe*.

When the *sishya* who was considered stupid, started reciting beautiful verse in a difficult metre on his *guru*, the other disciples were taken aback. They did not expect the dullard to compose beautiful verse. Even today, when a Shankaracharya, be it Kanchi or Sringeri, comes to your place, you invite him by reciting these *slokas* in praise of Adi Shankara: *viduta akhila saastra sudhaa jaladhe*.

It is very strange that we recite these very *slokas* that were composed by a *sishya* who was considered stupid. We don't hear about the other *sishsyas* now. The one who was considered stupid was able to compose the *slokas* because of his *guru's* grace - *guru kripya*. Padmapada was dedicated to Shankara, and he worshipped him. Once, when the river was in floods, Padmapada had to cross it to reach Shankara. His faith in his *guru* was such that he

walked across the river by planting his feet on lotus flowers, while thinking of Shankara all the time. That is why he is called Padmapada. *Padma* means lotus. He put his *pada* on the various lotus flowers and crossed the river. Shankara's grace was such that his seemingly stupid *shishya* became extraordinarily brilliant.

Kim upadeyam? Guru vachanam. What the *guru* can do and what he's doing, we can never understand given our limited mind. We think that the *guru* is an ordinary human being. He is not. He has the form of the human being, but he is pure spirit, pure consciousness. Shankara says about the *guru*, "Follow him, don't ignore him." It would be unfortunate if you ignored him because you don't understand what he can do. He is doing so much for you even now without telling you. We should not ignore the message of the *guru* because he is not interested in getting anything from you.

Avyaaja karunaamurthi ragjnandhvaanta deepikaa

This is a sloka towards the end of *Lalita Sahasranaamam*. *karunamurthim*: compassion. *avyaaja karunaamurthi*: without any reason. Ambal is full of compassion for you, not because you have done anything for her; she has compassion for you without reason. I do something good for you because you have done something good for me. This, however, is not the attitude of the Lord. It is the nature of the Goddess to show compassion, not in the way you would like compassion to be shown, but in her own way.

Heyamapikim? What is it that I should give up? What is it that I should not take? *Akaaryam*: you should not do anything that has been forbidden or prohibited. If the *sastras* say, it should not be done, don't do it. When you are young, you ask why you are not allowed to do certain things. You ask questions because you think that you can rationalize. You may say there is no such thing as God, and that you do not believe in Him. Then, as you grow older, you realize that there is a higher power. When do you realize it? You realize it when you are helpless; when you realize that you don't have control over everything.

Man realizes that even though he may have all the gadgets, he doesn't have any control over them. Till recently, people thought that they could control nature. They destroyed the forest and cut down trees to make paper. Suddenly, after many years, people realized that they did not have enough rain, and wondered why it was so. Now they know it is because of the cutting down of the trees. They now feel trees should not be cut down, and the environment is not to be polluted. Now a lot of money is being spent on environmental cleanliness.

Nature is hitting back. We thought we had conquered nature; now, we realize, we know very little about nature and that we should attempt to live in harmony with her. We cannot afford to ignore her. When we look at the small ant moving in the garden, we can kill it, but can we create it? There are so many bacteria, so many insects, and each one of them has a purpose in this world. But if we think

we are the king of these, we are mistaken. The world is a huge place, and there is a place for everything.

Russians have found that if you grow a plant with great affection, it reacts to your affection, and your condition. If something happens to you, the plant reacts. For example, if you grow a plant in Hyderabad, water it every day, and then, you go to New York and meet with an accident, the plant withers and stops growing - even if others water it.

When I was on the CIEFL campus, we had planted some mango seeds which then grew into big trees, and they yielded a lot of mangoes every year. When I left the campus, the gardener told us that the trees did not yield fruit for a year. Afterwards, they did. How do you explain such things? You may say that it is an accident. But if it is the same everywhere, then you begin to wonder. We know very, very little about this world.

In all our literature, we find the affection that the sages and saints had for what we consider the inanimate. In *Shakuntala*, Kanva says to Shakuntala, “You are leaving tomorrow and you have been watering these trees. I don’t know if they will grow any more. You have been kind and affectionate to them. Because you are leaving, I don’t know what will happen.” Bhagavan used to say, “Don’t pluck any flowers or leaves unnecessarily; you are hurting the tree.” When someone said, “I have decided to perform *lakshaarchana*, and I still need thousands of flowers,” the Maharshi replied, “Why don’t you make do with what you have? Or else, for the rest of the *archana*, just pinch yourself.” The person said, “It will hurt me.” The Maharshi

said, "It is the same thing. When you pluck these flowers, it hurts them. You should offer just a token. Don't hurt the tree."

That is why Krishna said, "*Patram, phalam, pushpam, toyam*. I don't want you to give me many things. Offer one leaf, one fruit, one flower and water. If you don't have any of these things, water will do." He did not say *pushpani, phalani*. All he wants is only a token. After all, what is it that we can give to the Lord? Nothing! For whatever we give, we're giving only what truly belongs to him. I have been saying all these years, even if you put in the *hundi* of Lord Venkateshwara, two crores, it is nothing because you are only returning what belongs to him. Even if you give the whole world to him, you are not giving anything that is not his. That is why a token is important. It is not how much you give that matters, but with what feeling you give it - *Shraddhayadeyam*; *asshraddhayaadeyam*. Even if we give only ten paise to a beggar, we must give it with great *shraddha*. We must not throw it; whatever is given, must be given with respect and courtesy. If you give without *shraddha*, you are not really giving.

What we know is very little; whether it is a crow, a squirrel or a tree, they have their own lives. We think that we are superior to them because we are not able to understand them. That is why, it is most important that we have equal concern for everyone and everything. First, concern for all human beings; secondly, for all beings. After all, when you come to think of it, how many people are as grateful as a dog?

There was a person in America who had a dog, and the man decided to move to Germany because he got a job there. The dog had been with him for a couple of years, and he knew it had become attached to him. Yet, he did not want to take it to Germany. So, he left the dog near the airport and told one of the airport authorities, “I have to go to Germany. This is my address in Germany. I have left my dog over there. It has been with me for two years.” The dog saw the master getting into the plane. It could not do anything. It continued staying near the airport; it never left the place. It just stayed there and did not eat anything. The person working at the airport who was observing all this realized that the dog was likely to die. So, the gentleman rang up the person in Germany and said, “Your dog refuses to eat. Maybe it is thinking of you all the time.” The man’s concern for the dog was such that he flew back, and took it to Germany. There are hundreds of stories like this about dogs.

Once, when I was living in Vidyanagar, I found a puppy that had been run over by a motorcycle. I took it home and took care of it till it became all right. We were all happy. From Vidyanagar, I used to walk to Engineering College to take the bus to the Institute. This puppy used to walk along with me to the bus stop, and then return home. After a while, we felt that it should be on its own. So, one morning, we put it in the car and left it about four or five miles away from the house. It found its way home by evening! What can we say about this? We think that we are the most important people in this world, and

therefore believe that God should look after only us. But God has to look after everybody; the millions of things in this world he has created. As we grow old, as we become less and less arrogant and less and less proud, we learn to accept that everything is done by him. We realize we are merely an instrument in his hands - that there is a higher power running the whole show. God is the puppeteer who makes us do things, and we learn to submit ourselves to his will. We accept things as they happen.

You do your best and leave everything to God, but this kind of attitude is possible only through his grace. The most important thing is this: the *guru* appears to us in human form. When you feel he is your *guru*, you must learn to accept and follow what he says. You must have implicit trust in the *guru*. The *guru* will appear at the time you most need him, at a time, chosen by the Lord.

How Bhagavan encouraged Sadhakas

Vimal Balasubrahmanyan

For those of us who sometimes feel we simply cannot practise Bhagavan's self-enquiry method because "it's just too difficult", here are some of Bhagavan's pep talks to keep us working on our *sadhana*.

Devaraja Mudaliar would often complain that despite his long association with Bhagavan, he was still not free from worldly desires. On one such occasion, Bhagavan tells him the desires will all disappear in time.

"You need not worry. The more *dhyana* one performs, the sooner the desires will fall off."

When, for the nth time, Devaraja bemoans that he was "not improving", Bhagavan's terse reply was:

"How do you know?"

So, how can we know whether we are improving or not? What are the signs, the markers, that will motivate us and assure us that progress is happening?

A clue to this can be found in what Bhagavan said to Humphreys. You can read the full teaching in any of Bhagavan's biographies, but here is the portion relevant for our present purpose: Bhagavan says, regular, steady practice of concentration for fifteen minutes a day will begin to yield results in a few months. Of course, it can take a lifetime of earnest *sadhana* to reach the ultimate goal, but even in the here and now, as we diligently practise, we can begin to experience the result. And what is this result? This is the encouraging part:

"All sorts of involuntary clairvoyance, peace of mind, power to deal with troubles, power all round, yet always involuntary power."

Of course, to gain this highly desirable inner state, Bhagavan's emphasis is on steady daily practice. So we come back to where we started; that this "practice is very difficult, we can't do it". But here too, we have Bhagavan's pep talks to keep us going.

Annamalai Swami's diary has an entry where Bhagavan is explaining, step-by- step to a devotee, how to overcome the difficulties in meditation. The devotee listens and interrupts exclaiming that all this was just "not possible" for him. And Bhagavan says:

"The greatest obstacle is the thought 'it is impossible for me'."

Paul Brunton records a similar lament from a despondent devotee who feels his 'tendencies' are a huge hindrance, and despairingly asks Bhagavan, if these *vasanas* could ever be cast off. Bhagavan assures him that they can be:

"Others have done it; so believe, it can be done!"

And to the question, what should we do when we digress from the path, Bhagavan's words are balm to the soul:

"All will be well in the end. Steady determination gets you on your feet again. Obstacles gradually get weaker, the current gets stronger, everything comes right in the end."

Who among us will not want that 'involuntary power' to deal with our troubles? Who among us will not feel reassured when Bhagavan tells us that all of us can, indeed, make progress? And importantly, Bhagavan has also told us that his grace is always there, but our effort too is needed.

Kavyakantha's Chatvarimsat

V Krithivasan

Verse 17

यत्पूर्वं श्रुतिपारदर्शिधिषणो द्वैपायनोध्यारुहत्

पश्चात् बोधकलाविधूततिमिरः शंकापहः शंकरः ।

तत्सम्प्रत्यखिलावनीतलजुषां आचार्यसिंहासनं

देव त्वां प्रतिवीक्षते नरतनो गीर्वाणसेनापते ॥

yatpoorvam shrutipaara-darshidhishaNo
dvaipaayano'dhyaruhat
paschat bhodhakalaa-vidhootatimirah
shankapaha Shankarah
tatsamprati akhilaavani talajusham
aacharya simhasanam
deva tvaam prativeekshate naratano
geervaNa senapate

Word Meaning:

poorvam: in the past;

shrutipaara-darshidhishaNo: the Seer who had the fullest vision of the Vedas; *dvaipayano*: Veda Vyasa;

yat adhyaruhat: which was ascended;

paschad: later;

bodha kalaa: fragment of Wisdom; *vidhootatimirah*: dispelled the darkness of ignorance;

shankapaha: removed doubts and fear; *Shankarah*: Adi Shankara;

tat: that;

aacharya simhasanam: throne of Preceptor / Teacher;

samprati: now;

akhilaavani talajusham: (removal of) the suffering in the entire surface of the world;

deva tvaam prativeekshate: awaits you, my Lord;

naratano: in human form;

geervaNa senapate commander-in-Chief of Gods (Lord Subrahmanya).

Verse Meaning :

The throne of 'Preceptor of the world' (*Acharya Simhasanam*) was once occupied by Sage Vyasa, who had the Wisdom to see the other shore of the *Vedas* (*shruti paara darshi*); later on, Acharya Shankara, who, with just a fragment (*kalaa*) of his *Bodham* could dispel the darkness of ignorance (*vidhoota timirah*) and remove all fears and doubts (*shankaapaha*) from mankind, ascended this throne. Now this throne awaits you Ramana - who are none other than Lord Subrahmanya - so that the entire world can be saved from suffering

(*akhila -avani -tala -jusha*).

Kavyakantha says that the distinction of being a Universal Teacher belongs to only three. They are the true occupants of *Acharya Simhasanam*, the throne of real Wisdom. In his assessment, they are:

1. Veda Vyasa :

Sage Vyasa is the author of some of the most important works of the *Sanatana Dharma*. He got the name Vyasa due to his monumental work of dividing the *Vedas* into four for ease of comprehension and study. Vyasa literally means a 'splitter' or a 'divider'. He is the earliest known editor in the world! *Vedas*, which are considered beginningless

(*Anaadi)* in *Sanatana Dharma*, are a huge collection of *mantras* and hymns; a repository of knowledge regarding the whole gamut of human experience. In addition to this work of unimaginable magnitude, Vyasa is also the legendary author of the *Mahabharatha* and the *Bhagavad Gita*. Besides these, Sage Vyasa also wrote eighteen *Puranas*, with the purpose of imparting the intricate knowledge of the *Vedas* in the form of stories to common people belonging to all walks of life. The *Puranas* and the *Mahabharatha* together account for a massive six lakh *granthas*, one grantha being a collection of 32 *aksharas*! In addition, he is also the author of *Brahma Sutras*, the terse aphorisms, which summarise the foundational philosophic texts of *Sanatana Dharma*. All the three major acharyas who followed on the *Adhyatmic* scene later on, namely, Shankaracharya, Ramanujacharya and Madhwacharya have made elaborate commentaries on the *Brahma Sutras*. All this goes to show the pivotal role played by Sage Vyasa in our *Sanatana Dharma*.

2. Acharya Shankara

Though the word *acharya* is a generic word denoting a spiritual teacher, when one hears that word, the form of Shankaracharya alone sprinngs to our mind. If Veda Vyasa gave a definite shape to *Sanatana Dharma*, Acharya Shankara came to protect it from being eaten away by 'incomplete religions', a phrase used by Kanchi Mahaswami to describe the superhuman act. He is considered a manifestation of Lord Shiva. There is a popular verse in praise of Acharya Shankara which says:

मुक्त्वा मौनं वटविटपिनो र्मूलतो निष्पतन्ति
शम्भोर्मूर्तिः चरति भुवने शंकराचार्य रूपा ।

muktva mounam vatavitapinor moolato nishpatanti
shambhormurthih charatibhuvaneshankaracharya roopa

The meaning is: Shambhu (Lord Shiva), sitting under the celestial banyan tree and teaching the highest spiritual truth through silence, found it necessary to give up His silence and take the form of Shankaracharya (to teach the same truth) by roaming the earth. In his short earthly sojourn of 32 years, he single handedly achieved all the deeds ascribed to him - deeds that would have taken hundreds of years for anyone else. Merely with the help of his *atma shakti*, sharp intellect and logical approach to the highest spiritual truth, he literally 'decimated' 72 religious systems, which were in existence at that time. Some were aligned with the *Vedas*, but had only partial understanding of the their true import; some were opposed to the *Vedic* wisdom, and most were advocating downright dangerous practices. In their place, he established 6 systems of worship, which truly reflected the *Vedic* way of life and philosophy. Most importantly, he laid the foundation for *advaita*, the spiritual system that shines today as the Crest Jewel of mankind's philosophical thinking. Besides, he facilitated the worship of *Saguna Brahman*, by composing hundreds of beautiful hymns.

3. Bhagavan Ramana

Two of the brightest stars in the spiritual firmament of *Sanatana Dharma*- Veda Vyasa and Adi Shankaracharya-

are taken by Kaavyakanta and placed alongside Bhagavan Ramana. It is not out of his *guru bhakthi* that he made bold to define the place to be accorded to Bhagavan Ramana, but out of his deep understanding of both our spiritual history and Bhagavan Ramana's unparalleled attainment. Eminent scholars have always been fascinated by the extraordinary manner of Bhagavan Ramana's awakening and his matchless life that radiated his illumination. He was always established in what is extolled as the rarest of achievements called *Sahaja Samadhi*, spontaneous abidance in the Supreme Self. Never out of this state, he carried on with normal external activities like writing, composing, guiding, cooking for the devotees, caring for everyone around him, and so on. In an article titled 'Dakshinamurthy, Sankara and Ramana', T.M.P. Mahadevan refers to the verse quoted above, and says "Adi Guru Dakshinamurthy taught through silence; Acharya Sankara tirelessly engaged in establishing the Truth through incessant debates, and mingled with the multitudes to enlighten and save them. That was required in his times. But in our modern age of machines and speed, neither absolute silence nor much speech is required of a world-teacher. We had such a teacher in Bhagavan Ramana, who taught both through silence and through speech." Every one of his teachings always consisted of an exhortation to obtain *Svaanubhuti*.

Kaavyakanta's statement that the world has been waiting for several centuries for a sage like Bhagavan Ramana to occupy his seat on to *Acharya Simhasanam* is without any exaggeration, it is the pristine truth.

Lest we forget

A.V. Ramanaiah & J.Yadaiah

(The following senior devotees of the Kendram were very silent and self-effacing people. Not much is known about them, but for their deep devotion to Sri Bhagavan and respect for Dr.K.S. They have contributed, in their own way, for the growth and evolution of the Kendram. ***(It would be useful if knowledgeable devotees who know more about these great people can add to the material and enrich the write ups for further editions –Editor)***

Sri Tadepalli Srirama Murthy

Sri Srirama Murthy *garu* used to live in far off IDPL colony when Sri Ramana Kendram was functioning in the Andhra MahilaSabha College for Women in the Osmania University Complex in the early 1980s. But he was always one of the first persons to arrive at the Kendram. He was in by 8.00 or latest by 8.30 in the morning, notwithstanding the long distance he had to travel. The *satsang* commenced at 9.00 AM.

Born in 1912, he was one of the oldest of the Kendram devotees in those days. Sri Murthy Garu served as the President of the Kendram during the period 1984-85. He was a teacher in his working days, and was known to be a hard task master with a forbidding personality.

After Dr. KS relinquished his position as Editor of *Sri Ramana Jyoti*, the bi-lingual journal published by the Kendram, he desired that Sri Srirama Murthy *garu* take up the responsibility, which he readily accepted. He did a great job as an Editor; he also translated into Telugu a number of articles from *Mountain Path*. His pace of translation was incredibly

high. He translated the classic book of Sri DevarajaMudaliar, *Day by Day with Bhagavan* into Telugu under the title *Sri Bhagavan to Dina Dinamu.* It was serialized in *Sri Ramana Jyoti*. Sri V.Ganesan of Sri Ramanasramam, liked the translation and expressed that it should be published as a Ramanasramam publication by Sri Ramana Kendram and should be got ready before the *Jayanthi* of Sri Bhagavan in the year 1990. By Sri Bhagavan's grace the Kendram was able to meet the expectation.

Dr. KS did not encourage any ritualistic worship in the Kendram including distribution of *prasadam*. However, out of consideration and reverence for older devotees like Sri Srirama Murthy *garu* and the distance he had to travel, Dr. KS wanted that a banana should be given to the devotees. The plantain and sugar candy were the only *prasadams* allowed as distribution in the Kendram for many years.

Sri Murthy Garu left his body in the year 1987. He developed a chest pain, and his son wanted to rush him to a doctor. Sri Murthy Garu dissuaded him from any such move, kept his head in his son's lap and breathed his last with the holy name 'Ramana, Ramana' on his lips.

Sri Katari Prasada Rao

Sri Prasada Rao *garu* was one of the seniormost devotees of Sri Ramana Kendram; he was a very sincere and an intense devotee. He was a great Rama *bhaktha* too. Greatly attached to Dr.KS, he used to consult him on every matter. With a strong inclination for spiritual life, he visited many holy places in the country and spent considerable time in Sri Anandasramam, Kanhangad.

Sri Prasada Rao *garu* was very meticulous in doing whatever he did. The devotees of Sri Ramana Kendram remember him with gratitude for the trip to Srisailam he helped organize. The trip is memorable to all the devotees who went because of the presence of Dr. K.S. and Mrs. K.S. in the group. Sri Rao planned everything to the minutest detail. He went to Srisailam in advance and made all arrangements for comfortable accommodation, and ease of *darshan* for the entire group.

Sri Rao was a very enthusiastic person, and had grand plans for the construction of the Kendram building. He was a frequent visitor to Sri Ramanasramam, and organized *satsangs* at his residence whenever it was convenient to do so.

Devotees of Sri Ramana Kendram remember this colourful personality with gratitude and reverence.

Prof. K. Subrahmanian

The origin of Sri Ramana Kendram, Hyderabad can be gratefully attributed to the graciousness of Prof. Subrahmanian, the then Principal of Hindi MahaVidyalaya in the Vidyanagar area. He was the person who accorded permission for the Ramana devotees to assemble in the premises of the college in the year 1979, under the guidance and leadership of Dr.KS.

Prof. Subrahmanian was a sanskrit scholar, and used to give talks on *Upadesa Saram.* He used to participate in the *satsangs* even after the Kendram moved to Andhra Mahila Sabha College for Women. Gradually, his participation reduced due to health reasons. Dr. KS used to visit him, and provided the moral and spiritual support needed for this benefactor of the Kendram.

Sri B Buchiramayya

Sri Buchiramayyagaru was a very revered, elderly devotee of Sri Ramana Kendram, and served as its President in the period 1987-88. He is said to be closely related to one of the Chief Secretaries in the Government of Andhra Pradesh, and also a leading national political leader. Ironically, he was reported to be in very strained financial circumstances, and was in need of an occupation even at his advanced age.

Despite his difficult financial situation, he always had a cheerful disposition, and was in the habit of purchasing books and photographs of Sri Bhagavan from the Kendram for distribution amongst his near and dear.

Incidentally, one of his relatives attended the Kendram *satsang* one day, and at the end of the meeting suggested that the Kendram should apply for a plot of land for the construction of its own building. It was after this suggestion that the Kendram started serious attempts to acquire a plot of land for itself.

Sri S. Vasudeviah

Sri Vasudeviahgaru was a senior devotee of the Kendram and was a regular attendee of the *satsangs* almost from the beginning. He worked in the Department of Telephones, prior to superannuation. A very quiet and unassuming person, Sri Vasudeviah was a model *bhaktha*

He was always early to the Kendram, and used to attend to a wide range of things silently and without any ostentation - like sweeping the floor, arranging chairs, fetching water from a distant tap, arranging Sri Bhagavan's photograph and organizing books for sale. He was very regular in attending the meditation sessions at the residence of Dr.KS.

The grace of Sri Bhagavan was fully with him, and he left his body peacefully with the name of Ramana on his lips.

Sri R Rama Murthy

Many devotees leave an indelible mark on members of the *satsang*; they are remembered for their humility, their devotion to the *guru,* and their humble way of moving around with other devotees. One such individual was Sri R. Rama Murthy, a staunch and dedicated devotee of Bhagavan. Though his mother tongue was Tamil, he spoke Telugu fluently, and could write in the language. He was very closely associated with Dr.KS, he used to refer to him as *sadguru.*

He always said, he had not seen Bhagavan, and to him Dr.K.S. was Bhagavan. His eyes often filled up with tears when he spoke about his *guru*. His devotion towards Dr.K.S. was exemplary. He believed Dr.K.S's words that "Tiruvannamalai is where you are, you need not go to Tiruvannamalai, if you are not in a position to". His surrender was so complete that he believed in it with all his heart, and it never occurred to him to visit Tiruvannamalai. He never visited Tiruvannamalai even once during his lifetime, and had no regrets that he hadn't.

Rama Murthy *garu* regularly attended the *satsangs* at Dr.K.S's house, and continued to do so, even after Dr. K.S.'s passing away. When his health deteriorated, he moved in with his son. Rama Murthy *garu* had the habit of collecting paper cuttings of spiritual articles that regularly appeared in newspapers and magazines, especially *The Hindu*. He also had many of the paper cuttings of *Know Your English* and *Between You and Me* - columns written by Dr.K.S. Often, during the *satsangs,* he read out from them, and always spoke with feeling and reverence for Dr. K.S. It grieved him that he

could not take his collection of articles with him, when he shifted to his son's house.

Sri Rama Murthy *garu* served as the Secretary of the Kendram in the period 1994-95, and as its Treasurer in the period 1998-99. In addition, he was also an active member of Kalasagaram, and encouraged devotees to attend the annual cultural events hosted by the Association. Rama Murthy *garu* retired from the Railways; while he was in service, he was known for his sincerity towards his work and for his frankness. He never shied away from meeting top officials regarding office work. After retirement too, he kept visiting them to discuss spiritual matters. He attributed his boldness and frankness to the grace of Bhagavan and Dr.K.S.

It is due to the grace of Bhagavan that we meet truly surrendered devotees, for they touch our lives and serve as a guiding light for spiritual aspirants.

Life Subscription (15 years): Rs.750/- Annual Subscription: Rs.80/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, H.No.3-4-529/2, F.No.202, Devi Laxmi Nilayam, Lingampally, Barkatpura, Narayanaguda, Hyderadad-500027, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram, printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org